

Psalmul 121

Titlul: O cântare a treptelor

Acest psalm nu mai poartă nici un alt titlu, decât (*O cântare într-un cor mai sus*; sau) *O cântare de pelerinaj*. Dacă-l privim în sens spiritual ca pe o cântare a treptelor, atunci îl găsim cu multe trepte mai sus decât predecesorul său; căci el ne vorbește despre pacea casei lui Dumnezeu și despre purtarea de grijă veghetoare asupra noastră a DOMNULUI, în timp ce Psalmul 120 se plânge de lipsa păcii din lume, în care cel evlavios mai trebuie să zăbovească, la fel și de atacurile celor răi, cărora el le este expus de limbile calomniatoare. În acel psalm, ochii poetului privesc cu durere arzătoare în jurul său; ei privesc aici în sus plini de nădejde bucuroasă. *Dumnezeu, Păzitorul credincios al oamenilor*, acesta este titlu obișnuit al acestui psalm din Bibliile noastre, pe care ni-l întipărim cu plăcere; el conține totuși cuvântul-cheie al psalmului, care revine mereu (Păzitor, a păzi). Dacă psalmul n-ar face parte dintre Cântările de pelerinaj, l-am privi ca pe un cântec de războinic, foarte potrivit pentru un cântec de seară al unui erou evlavios, care în seara dinaintea bătăliei se așterne cu el la culcare în cortul său. Dar la fel de potrivit este psalmul pentru o cântare de pelerinaj, așa cum este el citit sau cântat în nenumărate case de copiii lui Dumnezeu, când capul de familie sau unul dintre cei dragi ai săi pornește într-o călătorie. Suirea treptată, pe care *Gesenius* și alții au indicat-o la unii dintre acești „Psalmi ai treptelor”, apare în mod deosebit în această cântare (Vezi observațiile preliminare); ascensiunea se face și în mod spiritual, tot mai sus, pe cea mai înaltă culme a încrederii sigure.

Interpretare

1. Îmi ridic ochii spre munți; de unde îmi va veni ajutorul?
2. Ajutorul meu vine de la DOMNUL, care a făcut cerurile și pământul.
3. El nu va îngădui să ți se clatine piciorul; Cel care te păzește nu va dormita.
4. Iată, Cel care păzește pe Israel nu va dormita, nici nu va dormi.
5. DOMNUL este Cel care te păzește, DOMNUL este umbra ta pe mâna ta dreaptă.
6. Soarele nu te va bate ziua, nici luna noaptea.
7. DOMNUL te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul.
8. DOMNUL va păzi ieșirea ta, și intrarea ta, de acum și pentru totdeauna.

1. Îmi ridic ochii spre munți; de unde îmi va veni ajutorul? Este înțelept să privim în sus la Cel tare pentru tărie. Oamenii care locuiesc în lunci sunt supuși unor boli pentru care nu există vindecare, numai printr-o ședere în aerul de munte, și bine fac dacă se debarasează de comoditatea fără vlagă și se hotărăsc pentru o călătorie bună la munte. În vale, în vremurile vechi, oamenii cădeau de foarte multe ori pradă tâlharilor și calea sigură de a scăpa de aceștia era să fugă în cetăți întărite, pe munte. Într-adevăr, oamenii bolnavi sau neputincioși, expuși jefuirii, înainte să urce cu adevărat, priveau plini de dor spre munți. Ah, dacă am fi deja sus! Omul lui Dumnezeu, care a compus această scurtă cântare aleasă, a privit de la calomnii care l-au chinat atât de mult în Psalmul 120, la DOMNUL, care a văzut totul din înălțimea Sa sublimă și era pregătit să-i trimită jos ajutor slujitorului Său atât de rău tratat. Ajutorul copiilor lui Dumnezeu vine numai de sus; zadarnic s-ar uita în altă parte după el. Așadar, să ne ridicăm ochii plini de nădejde și așteptare, plini de dorință și încredere. Satan se va strădui să ne țină ochii îndreptați asupra grijilor și a necazurilor noastre, ca să devenim neliniștiți și descurajați. Cu atât mai fermă să fie hotărârea noastră: să privim în altă parte și în sus, căci de acolo de sus ne face semne o priveliște îmbucurătoare; și cine își ridică ochii spre dealurile veșnice, acela va se ridica în curând și curajul. Planul veșnic al lui Dumnezeu, desăvârșirile divine, făgăduințele de neschimbat, legământul atât de ferm reglementat în toate părțile și sigur în orice

privință, providența, alegerea, credincioșia încercată a DOMNULUI – acestea sunt munții spre care trebuie să ne ridicăm ochii, căci de acolo trebuie să ne vină ajutorul. Suntem hotărâți să nu ne lăsăm încătușați și legați la ochi, ci să-i orientăm ferm și neclintit spre înălțime.

Sau fraza trebuie înțeleasă ca întrebare? Lingviștii ne spun, în orice caz, că este îndreptățită numai traducerea: *De unde îmi va veni ajutorul?* Tot felul de gânduri diferite pot sta la baza acestei întrebări. Simte poetul că nici locurile cele mai înalte ale pământului nu-i pot da un adăpost în fața primejdiilor și suferințelor care îl asaltează? Sau nu cumva respinge gândul de a căuta trupe de ajutor printre curajoșii locuitori de la munte, care s-ar aduna în grabă sub drapelul său? Sau se gândește la ce ar părea să fie cel mai la îndemână pe culmile munților care înconjoară Ierusalimul? În orice caz, versetul următor conține răspunsul, deoarece arată limpede de unde trebuie să vină tot ajutorul.

2. Ajutorul meu vine de la DOMNUL, care a făcut cerurile și pământul. Ceea ce avem nevoie este ajutorul, un ajutor puternic, eficace, durabil, un ajutor care se verifică în necazuri și nu eșuează niciodată. Ce bine de noi că-L avem în Dumnezeu nostru! Ajutorul este deja pe drum și va sosi în mod inevitabil la timpul potrivit; căci încă nu s-a auzit niciodată că El, care-l trimite, ar fi ajuns prea târziu cu ajutorul. Cel veșnic, care a creat totul, face față oricărei nevoi, oricărei cereri. Cerul și pământul Îi stau la dispoziție, Lui, care le-a chemat la ființă; de aceea să ne bucurăm și să fim veseli pentru Ajutătorul nostru, care nu cunoaște bariere. El ar lăsa mai degrabă să piară cerul și pământul decât să permită să piară poporul Său; și mai degrabă s-ar risipi munții cei de veacuri, s-ar afunda dealurile străvechi, decât să dea greș Cel ale cărui căi sunt din veșnicie (Habacuc 3.6). Noi trebuie să privim dincolo de cer și pământ, în sus, la Acela care le-a făcut pe amândouă; căci este deșertăciune să avem încredere în creatură; înțelept este să ne punem încrederea numai în Creator.

3. El nu va îngădui să-ți se clatine piciorul. Deși cărările vieții sunt primejdioase și anevoioase, vom merge totuși înainte cu pas sigur, căci Cel veșnic nu va îngădui să ni se clatine piciorul; și cum să ni se întâmple ceva ce El nu îngăduie? Deci dacă piciorul nostru este păzit, putem fi siguri că și capul și inima vor fi păzite. Unii comentatori (*de exemplu Hupfeld, Moll*) interpretează cuvintele după *Hieronymus*, ca cerere în rugăciune: *Fie ca El să nu îngăduie să-ți se clatine piciorul.* Păzirea promisă nouă de atâtea ori în Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui, în orice caz, să ne fie permanent un subiect de rugăciune. Și putem să ne rugăm având certitudinea împlinirii. Căci cei care-L au pe Dumnezeu ca Păzitor al lor sunt siguri în fața tuturor primejdiilor de pe calea lor. Această siguranță a credinței pare să fie mai degrabă, într-adevăr, sensul propriu-zis al textului original, așa de frumos tradus de *Bäthgen* și *Keßler*: *El nu poate să-ți lase piciorul să se clatine.* Poetul își exprimă înflăcărat convingerea că lucrul acesta este absolut imposibil. Expresia clătinatul piciorului este folosită frecvent în Biblie ca imagine a nenorocirii (de exemplu Psalmul 38.17; 66.9). În munții și prăpăstiile Palestinei, unde un singur pas greșit poate să te arunce într-o primejdie așa de mare, păzirea piciorului este textual un lucru mare; dar pe căile alunecoase ale unei vieți pline de ispite și mâhniri, păzirea este un har de o valoare inestimabilă dacă suntem menținuți în picioare, căci un pas greșit poate să ducă de-a dreptul la prăbușirea cea mai periculoasă. Faptul că noi ne menținem în picioare și urmăm cu pași regulați calea prescrisă, aceasta este o binecuvântare pe care numai Dumnezeu poate s-o dea, care, în plus, este vrednică de mâna divină și merită mulțumirea noastră veșnică.

Cel care te păzește nu va dormi sau (vezi mai sus): Păzitorul tău nici nu va dormita. Nu ne-am menține nici o clipă în picioare dacă ar adormi Conducătorul nostru. Noi avem nevoie de El zi și noapte; nici un sigur pas nu putem să facem, decât sub paza ochiului său credincios. Ce cuvânt minunat, tocmai pentru o cântare de pelerinaj! Dumnezeu este Conducătorul și Santinela

personală a sfinților Săi. Chiar dacă pândesc primejdii în jur, putem fi siguri, căci și *El*, Cel care ne menține, este treaz și nu va îngădui să fim atacați pe neașteptate de ele și aduși la prăbușire. Pe Dumnezeu nostru nu-L cuprinde nici o oboseală, nici o epuizare nu-L face să se scufunde în somn, ochii Săi veghetori nu se închid niciodată.

4. Iată, Cel care păzește pe Israel nu va dormita, nici nu va dormi. Acest adevăr mângâietor trebuie să fie repetat; el este prea bogat în conținut, încât să se poată isprăvi cu el într-un singur rând. Ceea ce a laudat cântărețul în versetul anterior (cu **ל**), ca o convingere, este vestit aici (prin **ל**), cu subliniere, ca fapt stabilit. Ar fi bine dacă l-am imita permanent pe psalmist și am zăbovi puțin la adevărurile alese, ca să sugem în liniște mierea din ele. Ce Nume minunat al lui Dumnezeu este acesta: *Păzitorul lui Israel*; și cât de minunat este gândul că nici un fel de inconștiență nu-L poate cuprinde vreodată, nici *somnul* adânc, nici o *dormitare* ușoară. El nu-l va lăsa niciodată pe hoțul tiptil să pătrundă în casă; El veghează permanent și-l observă repede pe vrăjmașul care vrea să se strecoare înăuntru. Aceasta este o realitate într-adevăr vrednică de admirația noastră, un subiect pentru cercetarea noastră atentă; de aceea a fost pus aici cuvântul *Iată!*, ca indiciu. Israel, într-adevăr, a căzut în somn, dar Dumnezeul lui a fost treaz. Iacov-Israel, la Luz, n-a avut în jurul său nici ziduri, nici baldachin, nici gardă de corp; dar DOMNUL a fost în locul acela, chiar dacă Iacov nu știa; de aceea omul fără protecție și apărare era așa de sigur în mijlocul canaanitilor, ca și într-o cetate întărită. La vârstă înaintată, el L-a numit pe Dumnezeu cu numele înviorător: „Dumnezeul care a fost păstorul meu de când sunt până în ziua aceasta” (Geneza 48.15). Poate că psalmistul a avut în minte această afirmație a patriarhului. Ce semnificație bogată este în cuvântul „a păzi”! El ne păzește așa cum un om bogat își apără comorile, așa cum un strateg păstrează cetatea cu trupele sale de ocupație, așa cum garda personală împăratească apără capul domnitorului ei. Ar putea să merite să arătăm că versetul al treilea vorbește despre DOMNUL ca despre Păzitorul individual, în timp ce aici, Iehova este descris ca Păzitor al tuturor celor care făceau parte din poporul ales, popor care purta numele Israel. Un har, care îi este arătat unui singur sfânt, este garanția binecuvântării hărăzită tuturor. Ferice de pelerinii care au acest psalm ca bilet de liberă trecere! Ei pot să parcurgă fără teamă tot drumul lung până la cetatea cerească.

5. DOMNUL este Cel care te păzește sau textual: Iehova este Păzitorul tău. Ce filon bogat de aur scânteiază spre credința noastră din aceste cuvinte! Un lingou întreg de aur stă în fața noastră, care, bătut ca monedă și marcat cu numele împăratului, va ajunge pentru toate cheltuielile care ar putea să rezulte în călătoria de la nașterea noastră pe pământ și până la locul nostru veșnic de odihnă din cer. Ce minunat este Cel despre care se vorbește aici, Iehova, Cel veșnic, Cel mare, Cel liber! Și El Își coboară propria Persoană ca să ia asupra Sa slujba anevoioasă: *DOMNUL este Păzitorul tău*. Auzim mai departe și cine este cel avantajat, care va profita de această pază: chiar tu; El este Păzitorul *tău*! Și, în sfârșit, luăm din acest cuvânt și siguranța de neclintit, că această binefacere este în vigoare și astăzi, în ceasul acesta: *Iehova este Păzitorul tău*. Putem, avem *noi* voie să ne însușim declarația divină? Atunci putem să călătorim vioi înainte, în sus, chiar fără nici un acces de teamă, spre Ierusalimul care este sus; ba chiar putem să trecem prin valea umbrei morții fără să ne temem de nici o nenorocire.

DOMNUL este umbra ta pe mâna ta dreaptă. Umbra dă protecție față de căldura dogoritoare și de lumina orbitoare. Noi, muritorii, nu putem suporta prea mult nici din ce este cel mai bun; chiar și generozitatea divină trebuie redusă și umbrită, trebuie adaptată la slăbiciunea noastră. Lucrul acesta îl face DOMNUL de dragul nostru. El va purta un scut în fața noastră și ne va apăra brațul drept, cu care luptăm împotriva vrăjmașului; mădularul care are cel mai mult de lucru se va bucura de ocrotirea cea mai multă. Când soarele de amiază lasă razele-i binecuvântate să cadă pe capul nostru, DOMNUL Dumnezeu Însuși va pași la mijloc ca să ne

umbrească și El va face aceasta în modul cel mai onorabil, deoarece El umblă la dreapta¹ noastră ca un Conducător al nostru și deci ne protejează mâna dreaptă și ne oferă odihnă pentru inimă și siguranță față de toate atacurile. „Domnul de la dreapta Ta îi va zdrobi pe împărați în ziua mâniei Sale.” (Psalmul 110.5.) Cât de diferit este faptul acesta față de soarta celor nelegiuiți, care-l au pe satan stând la dreapta lor (Psalmul 109.6), și a celor despre care a spus Moise (în Numeri 14.9): Este protecția lor (textul: umbra lor), plecată de la ei. Dumnezeu ne este așa de aproape ca propria noastră umbră și de aceea suntem așa de siguri, ca și când am fi îngeri.

6. Soarele nu te va bate ziua, nici luna noaptea. Nimeni, numai DOMNUL ne poate apăra de forțe atât de puternice. Ambii luminători, soarele și luna, guvernează ziua și noaptea; și sub stăpânirea amândurora vom fi în aceeași siguranță, fie că muncim, fie că ne odihnim. Fără îndoială că ziua și noaptea, lumina și întunericul, au primejdiile lor, dar în amândouă și de amândouă trebuie să fim păziți – în sens propriu: de căldura excesivă și de frigul distrugător; în sens figurat: de oarecare efecte dăunătoare, de exemplu, din învățăturile acestea sau acelea, fie strălucitoare, fie tulburi, care ni se pot întâmpla; în sens spiritual: atât de primejdiile bunăstării, cât și de ale nenorocirii, iar în privința sfârșitului de: strălucirea, veșnic copleșindu-ne, a orbitorii lumini a slavei cerești, ca și de influența apăsătoare a evenimentelor îngrozitoare cum vor fi judecata de apoi și conflagrația mondială. Timpul se compune din zi și din noapte, așa că protecția permanent actuală nu va înceta niciodată. Putem înșira toate relele de pe pământ, de sub soare și de sub lună; nici una dintre ele nu ne poate lovi fatal, astfel suntem realmente siguri. Dumnezeu n-a creat pentru aleșii Săi un soare nou, o altă lună; ei își duc existența în aceleași împrejurări exterioare ca ceilalți. Dar puterea de a-i răni, de a-i *arde* vătămător, în măsura în care-i privește pe ei, le este luată lucrurilor și forțelor vremelnice. Cei iubiți de Dumnezeu vor fi binecuvântați și îmbogățiți de forțele care guvernează starea pământului, nu vătămați; lor le dă DOMNUL „roadele cele mai scumpe ale soarelui și lucrurile cele mai prețioase date de fiecare lună” (Deuteronom 33.14), în timp ce concomitent ia de la ei tot chinul și primejdia arșiței amiezii, ca și negura nopții, dogoarea orbitoare, ca și gerul paralizant.

7. DOMNUL te păzește sau te va păzi de orice rău. Permanent, de-a lungul întregului psalm răsună același cuvânt frumos. Dumnezeu îi păzește pe ai Săi nu numai în orice vreme rea, ci și de toate influențele rele și de efectele răului, ba chiar de tot răul în sine. Aici avem o promisiune milostivă, cu consecințe mari; ea cuprinde tot, nimic nu este exclus. Aripile Celui veșnic se întind puternic peste ai Săi și îi protejează de orice rău, de cel mare și de cel mic, de cel vremelnic și de cel veșnic. Acest verset conține o dublă relație personală foarte minunată: Iehova îl păzește pe cel credincios nu prin mijloace, ci personal, iar acela care se va bucura de această protecție este, de asemenea, numit foarte exact, personal, prin „te” – nu numai averea sau numele nostru este apărat, ci omul însuși. Pentru a exprima aceasta cu forță și mai întărită și personal, mai este adăugată o propoziție: El (*păzește*, mai bine) *îți va păzi sufletul*. Aceasta este o păzire bună: dacă sufletul tău este păzit, atunci totul este păzit. Păzirea a ceea ce este mai important include pe cea care este mai neînsemnată, în măsura în care este semnificativă pentru scopul principal. Miezul trebuie să fie menținut și ca să se întâmple aceasta, se va păstra și coaja. Numai Dumnezeu poate să păzească sufletul. Acesta este păzit de stăpânirea păcatului, de contaminarea prin eroare, de puterea apăsătoare a disperării, de forța umflării în pene a mândriei; este păzit de influența lumii, de puterea cărnii și de puterea diavolului; este menținut pentru scopuri mari, sfinte; păzit în dragostea lui Dumnezeu; păstrat pentru Împărăția veșnică și slava eternă. Ce daună îi poate fi pricinuită unui suflet care stă în paza DOMNULUI?

¹ Așa putem să traducem, cu majoritatea, și: la dreapta ta. *Umbra* ca și *ocrotirea*, ca în Numeri 14.9.

8. DOMNUL va păzi ieșirea ta, și intrarea ta, de acum și pentru totdeauna. Dimineața, când plecăm la muncă, și seara, când ne întoarcem acasă pentru a ne odihni, DOMNUL va acționa protector asupra noastră. În tinerețe, când am pășit în viață, și la capătul vieții, când vom intrat în liniștita cameră mortuară, trebuie să vedem aceeași păzire. Intrările și ieșirile noastre stau sub o singură ocrotire. De trei ori ne răsună în aceste două versete finale: *DOMNUL te va păzi*, ca și când Sfânta Treime ar pecetlui cuvântul pentru a-l face sigur. N-ar trebui ca toate temerile noastre să cadă din picioare, lovite mortal de aceste trei săgeți? Ce îngrijorare ar putea să supraviețuiască acestei făgăduințe întreprinse? Păzirea promisă nouă aici este una veșnică; ea începe de acum și durează până în veșnicie. Toată Adunarea Domnului este cu aceasta asigurată de siguranța veșnică, de păzirea definitivă a sfinților și este garantată nemurirea glorioasă a credincioșilor. Sub conducerea sigură a unei asemenea promisiuni putem să ne continuăm pelerinajul fără teamă și să pornim la luptă fără groază. Nimeni nu este așa de sigur ca acela care stă în paza lui Dumnezeu, nimeni nu este așa de tare în primejdie ca acela care se crede sigur de propria sa forță. La ieșire și la intrare există primejdii deosebite, deoarece la fiecare mișcare întoarcem spre vrăjmaș o parte nouă; dar tocmai pentru aceste puncte slabe este pregătită o asigurare deosebită. Cel veșnic Însuși va veghea asupra ușii noastre atunci când o deschidem în fața noastră și o închidem în urma noastră. Și această slujbă o va îndeplini atâta timp cât mai există chiar și un singur om care are încredere în El, atâta timp cât mai există încă o primejdie, pe scurt, atâta vreme cât mai durează timpul. Slăvit să fie Păzitorul lui Israel, care ne-a devenit atât de deosebit de scump sub acest Nume, de când recunoașterea crescândă a slăbiciunii noastre ne face să simțim mai adânc decât oricând, cât de mult avem nevoie de păzire. Vrem să-l încredințăm și pe cititor în credincioasa Lui pază de acum și pentru totdeauna.

Comentarii și cuvinte expresive

Pentru tot psalmul. Întregul stil al psalmului oferă presupunerea că aici ne stă în față o *cântare de pelerinaj* în sensul propriu-zis al cuvântului. Pelerinul călător privește spre *munții* care sunt ținta călătoriei sale (versetul 1); pentru el trebuie să fie foarte important ca *picioarul* său să pășească sigur (versetul 3). Dacă trebuie să se lase în voia *somnului* printre străini, atunci el este liniștit că Dumnezeu său nu dormitează (versetele 3,4). Dificultățile călătoriei în timpul *zilei* și primejdiile ei pe timp de *noapte* îi sunt bine cunoscute (versetul 6), dar sub ocrotirea DOMNULUI va putea să parcurgă liniștit și nevătămat drumul *până acolo* și drumul *înapoi acasă* (versetul 8). Abia dacă poate fi vreo îndoială că psalmul provine din capul locului din această situație și a fost folosit abia mai târziu de pelerini. Lic. H. Keßler 1899.

Versetul 1. După traducerea obișnuită, ajutorul pe care cântărețul îl nădăjduiește de la munți n-ar fi altul decât acela pe care după aceea el îl numește ajutorul de la DOMNUL. Dacă, dimpotrivă, am citi interogativ (cu *Venema, Ewald*) și prima jumătate a versetului 1: „*Să-mi ridic ochii spre munți? De unde îmi va veni ajutorul?*”, atunci să ne gândim cum cei închiși în fortărețe privesc în depărtare după ajutor (Naum 2.1), care apoi va fi observat întâi peste culmile munților și cântărețul se muștră singur că s-a uitat după acest ajutor pământesc, pentru a lăsa să se evidențieze cu atât mai tare gândul că el își cunoaște singurul sprijin în Cel care a făcut toate lucrurile. Prof. D. A. F. Tholuck 1843.

Și pe lângă credința în grija lui Dumnezeu tot putem uneori să ne ridicăm privirea spre muntele acesta sau acela și să socotim că de ici și de colo ar putea și ar trebui să vină ajutorul, până ce credința răzbate de tot și spune: *Ajutorul meu vine*, și anume, *de la DOMNUL*, numai și numai de la DOMNUL; și firește că pe lângă aceasta, el are parte de credincioșia și puterea lui Dumnezeu, în îndepărtarea răului și în dăruirea a tot ce este bun, în lucrurile mari și mici. *Umbra pe mâna ta dreaptă* pare a fi un lucru mărunț. Dar tocmai că noi suntem oamenii, cărora un

lucru mărunț le dă bătaie de cap și căroră, dimpotrivă, un ajutor în lucrul mărunț le poate fi foarte potrivit. Să ne gândim numai la Jonas Kürbis.

Dumnezeu, 'nainte de veacuri,
La binele-alor Săi S-a gândit
Și-n Hristos, toate-ale lor fleacuri,
Le-a rezolvat preafelic,
Până la ultimul fir de păr.
Ferice, de crezi într-adevăr!
K. H. Rieger † 1791.

Îmi ridic ochii și așa mai departe. Și în necazurile conștiinței înspăimântate să privești în sus la Dumnezeu plin de har, ca sufletul tău să rămână tare. Căci dacă-ți orientezi privirea în jos, spre tine însuși, vei observa numai astfel de lucruri, care îți vor mări teama, nenumărate păcate și puține fapte bune, și în plus toate imperfecte. Tu trebuie să te bazezi nu pe credința ta, ci pe credibilitatea lui Dumnezeu, pe credincioșia Sa. Dacă îți îndrepti ochii în jos, la tine însuși, ca să observi marele contrast dintre ceea ce meriți și ceea ce ai nevoie, atunci aceasta este suficient să te facă să amețești, să ajungi în balans și să cazi în prăpastia disperării. De aceea ridică-ți permanent ochii spre munți, de unde vine ajutorul, și nu privi niciodată valea adâncă a nevredniciei tale, decât ca să-ți înăbuși mândria când te simți ispitit la aroganță. *Thomas Fuller † 1661.*

Spre munți. Nu poate fi nici o îndoială că ne aflăm în Palestina, în una dintre țările muntoase ale Asiei. Aceasta este cu atât mai remarcabil, cu cât izraeliții erau pe atunci singura națiune civilizată existentă în lume, care locuia într-o țară muntoasă. Poporul evreilor era cel mai răsărit între alte state în ambele privințe: moral și geografic. De la pustia arabă până după Hebron se urcă permanent și de la această înălțime nu există nicăieri un povârniș însemnat, decât spre valea Iordanului, câmpia Izreelului și coastă. De la Locul său Preasfânt de pe munte, Israel parcă privea peste lume. Spre acești munți ai țării sfinte și-au ridicat ochii izraeliții care trăiau în câmpia babiloniană, în exil, ca spre locul de unde trebuia să vină ajutorul. *Arth. P. Stanley † 1881.*

Versetul 3 și în continuare. O mare dificultate practică în călătoria din Orient este cea de a găsi un păzitor, care să rămână treaz într-adevăr toată noaptea. Oboseala celor care sunt credincioși în veghere și dorul lor după zorii zilei în timpul orelor singuratice ale întinericului, ore care se târăsc agale, îi slujesc poetului psalmului pentru un frumos tablou pitoresc al așteptării credinței în noaptea suferințelor. „Sufletul meu Îl așteaptă pe Domnul mai mult decât străjerii dimineața, da, decât străjerii dimineața.” (Psalmul 130.6). Mijlocul folosit în mod obișnuit în țara aceasta pentru ca cineva să se asigure de vegherea leală a paznicului este acesta, că i se cere omului să strige tare la fiecare sfert de oră sau să se audă de la el un fluierat anume. Dar în ciuda măsurilor luate este totuși de foarte multe ori cazul că zilierul, de îndată ce somnul s-a lăsat peste tabăra obosită, se culcă și el, la fel, pe pământ, se învelește într-o manta, și neinteresat de misiunea încredințată lui sau copleșit de oboseală, se lasă cu totul în voia tendinței spre somn. Ce mărturie despre condescendența și credincioșia lui Dumnezeu și ce încurajator este totuși, privită tocmai în lumina acestor fapte, asigurarea purtării de grijă a DOMNULUI, care nu va înceta niciodată, așa cum ne este ea descrisă în acest psalm. În timp ce slujba de paznic constituie din toate timpurile o trăsătură caracteristică în viața orientală (de exemplu în podgorii), slujbele sale sunt poate și mai necesare decât în rest, când se călătorește prin țară. De îndată ce tabăra de călătorie este ridicată pentru noapte pe teritoriu străin, este o necesitate absolută să te adresezi autorității celei mai apropiate pentru un paznic de noapte, înainte de a putea merge la culcare. Deoarece

acest Psalm 121 a fost compus probabil ca să fie unul dintre „Cântările treptelor”, pentru a fi cântat în drum spre Ierusalim ca o cântare de pelerinaj, el a fost deosebit de semnificativ prin referirea la credinciosul paznic din noapte. *James Neil* 1882.

Când cineva l-a întrebat pe *Alexandru cel Mare* cum poate totuși să doarmă așa de liniștit, înconjurat de primejdii, el a răspuns: „Parmenius veghează!” O, cât de siguri pot să doarmă aceia peste care veghează Acela care nici nu doarme, nici nu dormitează! –

O femeie săracă a venit odată la sultan, așa sună o povestioară orientală, și dorea despăgubire pentru pierderea proprietății. „Cum a luat naștere pierderea?” a întrebat împăratul. „Am adormit”, a fost răspunsul, „și atunci a intrat un hoț în locuința mea.” „Da, dar de ce te-ai dus să dormi?” „Am adormit liniștită, căci credeam că tu ești treaz.” Sultanul a avut o asemenea bucurie pentru răspunsul femeii, încât a dat ordin ca femeia să fie despăgubită. Dar ceea ce este adevărat despre guvernările omenești numai luat strict în sens figurat, că ele nu dormitează niciodată, aceasta este adevărat în sens desăvârșit despre guvernarea lui Dumnezeu. Putem dormi fără primejdie, deoarece Dumnezeu nostru este tot timpul treaz. Noi suntem siguri, pentru că El nu dormitează niciodată. Patriarhul Iacov a privit imaginea minunată despre neîncetata purtare de grijă a lui Dumnezeu, în noaptea de după fuga din casa tatălui său. Călătorul singuratic dormea acolo pe pământ, cu o piatră ca pernă și cu firmamentul ca baldachin. Atunci a prins contur minunata înfățișare a scării care ajungea de la pământ până la cer și pe care îngerii lui Dumnezeu urcau și coborau. Și el l-a auzit vorbind pe DOMNUL: „Iată, Eu sunt cu tine și *te voi păzi* oriunde vei merge”. Această făgăduință dată patriarhului și-o pot însuși în credință și urmașii săi. Deja Aben-Ezra indică acea viziune ca bază a psalmului. *N. Mac-Michael* 1860.

Versetul 4. Este foarte necesar ca *Păzitorul lui Israel* nici să nu doarmă, nici să nu dormiteze. Căci nici vrăjmașul care-l strâmtorează pe Israel nu doarme și nici nu dormitează. Așa cum Unul Se îngrijește ca să nu ni se întâmple nici o pagubă, tot așa are în vedere celălalt să ne doboare și să ne distrugă și toate strădaniile sale se îndreaptă într-acolo, ca cel care s-a abătut odată, să n-o mai scoată la capăt niciodată. *Bernhard von Clairvaux* † 1153.

Nici nu doarme, nici nu dormitează. În cele două verbe nu există nicio intensificare, cum au crezut unii. După semnificația sa inițială, primul cuvânt este cel mai puternic; în Psalmul 76.6 apare chiar somnul de moarte. În citatul nostru nu este o deosebire reală între cele două expresii, amplificarea este numai în acumulare. *J. J. St. Perowne* 1868.

O santinelă *poate* să adoarmă în post din cauza delăsării sau a oboselii; cărmaciul *poate* să fie copleșit de somn la cârmă, ba chiar unei mame *poate* să i se întâmple să ațipească la patul copilului ei bolnav; dar Dumnezeu nu ajunge niciodată la epuizare, El nu obosește niciodată și niciodată nu este neatent. El nu-și închide niciodată pleoapele, încât să uite situația poporului Său ori nevoile creaturilor Sale. *Albert Barnes* † 1870.

Acum o serie de ani, căpitanul D. comanda o corabie care naviga între Liverpool și New York. Într-una dintre aceste călătorii își avea familia cu sine pe corabie. Într-o noapte, când totul era scufundat în somn, s-a iscat pe neașteptate o furtună și bătea deasupra apei, până a lovit în corabie și a culcat-o dintr-odată pe o parte, trântind unele peste altele și sfărâmând orice era mobil, așa că pasagerii au sărit speriați din somn. Toți au intrat în mare panică, deoarece s-au văzut dintr-odată în primejdie; unii au sărit din cușetele lor și s-au îmbrăcat, ca să fie pregătiți pentru ce este mai rău. Fiica cea mică a căpitanului, care abia avea opt ani, s-a trezit, firește, împreună cu ceilalți și a întrebat speriată: „Ce se întâmplă? I s-a spus că o rafală de vânt a lovit

corabia. „Este tata pe punte?” a întrebat ea. „Da, tata este pe punte.” Atunci micuța s-a lăsat să cadă din nou pe pernă și câteva clipe mai târziu a adormit dulce, în ciuda vântului și a valurilor. *The Biblical Treasury* 1873.

Versetele 4,5. *Cel care păzește pe Israel* (versetul 4) este și *Cel care te păzește* (versetul 5). Aceeași înțelepciune, aceeași putere, aceleași făgăduințe care guvernează asupra Adunării ca întreg, sunt în vigoare și pentru păzirea fiecărui credincios în parte. Păstorul turmei este păstorul fiecărei oi în parte și va fi atent ca nici una să nu se piardă, nici măcar dintre cele mici. (Vezi Ioan 17.12.) *Matth. Henry* † 1714.

Versetul 5. *Cel ce te păzește, umbra ta.* Numele lui Dumnezeu sunt, potrivit puterii, făgăduințe. Când Dumnezeu Se numește soare, scut, cetate, refugiu, partea și moștenirea noastră, când Hristos Își zice lumina lumii, pâinea vieții, calea, adevărul și viața, când Duhul Sfânt este numit Duhul adevărului, de sfințenie, al slavei, al harului, de rugăciune sau care pecetluiește, Duhul care dă mărturie, atunci, din aceste nume, credința poate să deducă la fel de mult ca din făgăduințele precise. Dacă DOMNUL Se numește Soare, atunci El mă va încălzi, mă va însufleți, mă va bucura și așa mai departe. Dacă Se numește Umbră, atunci mă va apăra, mă va răcori și așa mai departe. *David Clarkson* † 1686.

Umbra se poate referi, de fapt, la un copac, la o stâncă ce protejează față de razele arzătoare ale soarelui și de primejdia insolației. Putem să ne gândim și la obiceiul din țările calde, că peste doamnele distinse, dar de fapt și peste căpetenii și domnitori, se ține un evantai în formă de umbrelă din pene sau din frunze. Dar de foarte multe ori, cuvântul „umbră” este în Scriptură detașat de semnificația sa inițială, pur și simplu pentru *protecție*. Vezi Numeri 14.9; Isaia 30.2; Ieremia 48.45 (Textul original). Păzitorul stă *la dreapta ta*. *James Anderson* 1847.

Versetul 6. După imaginea umbrei urmează mângâierea, versetul 6. *Bate* (în ebraică) înseamnă că *soarele* lovește planta distrugător (Isaia 49.10), așa că se usucă (Psalmul 102.4), lovește capul (Iona 4.8), așa că se instalează simptome de insolație sau dureri de cap (2 Împărați 4.19); (Iudit 8.2 și în continuare), simptome de boală care medical este numită leșin solar sau cazuri foarte grave de insolație. Transcrierea pentru *lună* nu este lămuritoare. Și razele lunii pot să devină insuportabile, pot să afecteze ochii în mod patologic și (în zonele ecuatoriale) să cauzeze cardită. Exemple concludente din lucrări de călătorie mai recente se găsesc la *Ewald*. Prof. D. *Franz Delitzsch* † 1890.

Lumina lunii exercită în ținutul acesta asupra ochilor un efect extrem de vătămător, mai grav decât al soarelui, ceea ce am aflat într-o noapte, foarte supărător, când am fost expus în somn luminii lunii, așa că de atunci mă păzesc de ea foarte grijuliu. *John Carne* (Scrisori din orient) 1826.

Sub cerul fără nori al Orientului, unde luna strălucește cu o claritate extraordinară, lumina lunii este considerată extrem de primejdioasă. Băștinașii, care dorm așa de mult afară, sunt foarte chibzuiți în a-și acoperi bine capul și fața. Este dovedit dincolo de orice îndoială, că luna poate să „ardă” la fel de bine ca soarele și provoacă orbire trecătoare sau chiar deformări spastice ale trăsăturilor feței. Marinarii sunt foarte convinși de realitatea acestei primejdii și un ofițer de marină relatează că a văzut de multe ori, când a călătorit la tropice, cum comandantii corăbiilor au trezit oameni tineri care adormiseră în lumina lunii. Ba chiar a fost de mai multe ori martor la efectele luminii lunii, că, de exemplu, gura era trasă într-o parte sau vederea a fost o vreme deteriorată. În sfârșit, el era de părere că dacă suntem expuși mult timp luminii lunii, judecata ne-ar putea fi serios atacată. Și chiar s-a presupus că bolnavii care suferă de febră pot fi

influențați de acest satelit al pământului nostru, iar băștinașii din India susțin permanent, că acestor bolnavi le merge mai bine sau mai rău, în funcție de fazele lunii. *E. W.* in *The Biblical Treasury* 1873.

Versetele 7,8. Așa cum juriștii, atunci când redactează un document important încheie cu o frază generală ca să preîntâmpine orice posibilitate, pornind de la gândul că ar putea să reiasă ulterior că aceasta sau aceea, care n-au fost introduse în mod expres, ar fi fost excluse cu premeditare, tot așa se încheie și psalmul, după făgăduințele deosebite din versetele 3-6, cu propoziții generale care extind făgăduința divină a protecției asupra a tot și a orice, asupra tuturor cazurilor imaginabile, asupra întregii vieți, din toate părțile și asupra timpului de acum și a veșniciei. Conform lui *N. Mac-Michael* 1860.

De la influențele dăunătoare ale mediului înconjurător, făgăduința din versetul 7 și versetul 8 se extinde în toate părțile. *DOMNUL*, își spune poetul, *te va păzi de orice rău*, de orice fel ar fi și de oriunde te-ar amenința; îți va păzi sufletul, și deci viața, pe dinăuntru și pe dinafară; *El va păzi ieșirea ta, și intrarea ta*, adică modul tău de viață (Deuteronom 28.6 și de mai multe ori), deci pretutindeni și din toate punctele de vedere, iar aceasta *de acum și pentru totdeauna*, la care este evident gândul că viața aceluia care stă sub o astfel de protecție universală și nelimitată a dragostei veșnice, nu poate să sufere o încetare. Prof. *D. Franz Delitzsch* † 1890.

Versetul 8. *De acum și pentru totdeauna.* El nu m-a condus până aici atât de grijuliu ca să mă părăsească acum, la poarta cerului. *Adoniram Judson* † 1850.

Sfaturi omiletice

Versetul 1. Fereastra deschisă spre Ierusalim (Daniel 6.11). 1) Munții spre care ne ridicăm ochii. 2) Ajutorul după care privim. 3) Ochii cu care privim într-acolo.

De unde îmi va veni ajutorul? (Textul original.) O întrebare foarte importantă, căci 1) eu am nevoie de ajutor, și anume, în cea mai mare măsură, în multe feluri, permanent, chiar în această clipă. 2) În majoritatea direcțiilor nu-l pot căuta, căci oamenii sunt neputincioși, nestatornici sau chiar dușmănoși și așa mai departe. 3) Eu trebuie să privesc în sus, la Providență, la har, la Dumnezeu meu.

Versetul 2. Creatorul, Ajutorul creaturilor.

1) Dumnezeu este ajutorul alor Săi. 2) El îi ajută în măsura în care ei simt că au nevoie de ajutorul Său. 3) Ajutorul Său nu este niciodată zadarnic; dar acest ajutor nu vine nici de la pământ, nici de la ceruri, ci vine de la *DOMNUL*, care a făcut cerul și pământul. (Isaia 40.26-31) *Rogers* 1890.

Versetul 3a. Păzirea umblării noastre este grija deosebită a Celui care ne-a dat viața.

Versetul 3. Mângâiere pentru călătorul de pe căile primejdioase (pe *mauvais pas*) ale vieții. Avem cu noi un Conducător care cunoaște totul și poate totul, care nu doarme niciodată, care este neschimbabil în credințioșie și putere.

Versetul 3b. 1) Purtarea de grijă a *DOMNULUI*, oricât de cuprinzătoare ar fi, este totuși personală. Păzitorul Israelului întreg te *păzește și pe tine*. Dumnezeu Se ostenește pentru fiecare în parte, procedează deosebit cu fiecare. a) Faptul acesta este deja inclus în purtarea Sa de grijă

pentru Adunarea Sa, căci Adunarea constă din persoane. b) Lucrul acesta este întemeiat în religia noastră, care este o chestiune personală. c) Noi suntem asigurați de aceasta în Scriptură prin exemple și făgăduințe. El *m-a* iubit și așa mai departe. d) Se confirmă prin experiență. 2) Purtarea de grijă a DOMNULUI este neobosită. Cel care te păzește nu *doarme*. a) Lui nu-I este niciodată necunoscută situația noastră, b) niciodată nu-I este indiferentă, c) El nu obosește niciodată să ajute. Noi credem uneori că El *doarme*, dar acestea sunt gândurile noastre bune. *Fred. J. Benskin* 1882.

Versetul 4. 1) Bănuiala: Dumnezeu *doarme*! 2) Refuzul. 3) Adevărul contrar, inclus aici: El ne are în vedere permanent, ca să ne ajute și să ne binecuvânteze.

El îl păzește pe Israel 1) cu cea mai precisă vigilență, ca pe proprietatea Sa prețioasă, 2) cu dragoste delicată, ca pe mireasa Lui aleasă, 3) cu atenție grijulie ca pe lumina ochilor Săi. *Dan. Featley* † 1645.

DOMNUL, Păzitorul lui Israel. 1) Binecuvântările care sunt incluse în acest Nume. 2) Nevoile pe care El le satisface. 3) Funcțiile pe care le indică Numele: Păstor. Împărat, Soț, Tată și așa mai departe. 4) Atitudinea la care ne determină.

Versetul 5. *DOMNUL* te păzește, nu îngerii și așa mai departe. 1) El este în stare de aceasta. Ale Sale sunt înțelepciunea nesfârșită și puterea nesfârșită și așa mai departe. 2) El a preluat-o. 3) El a făcut-o. 4) El o va face, te va păzi în dragostea Sa, în legământul Său, ca pe oaia turmei Sale, ca pe copilul Său, ca pe proprietatea Sa de preț, ca pe lumina ochilor Săi și așa mai departe. *Fred. J. Benskin* 1882.

Versetul 5b. Dumnezeu este atât de aproape de noi și atât de nedespărțit de noi ca umbra noastră.

Versetele 4-8. *DOMNUL* te păzește. 1) Vigilent: *El nici nu doarme, nici nu dormitează*, 2) În orice privință: *în ieșirea ta, și în intrarea ta, de orice rău*; 3) Permanent: *ziua, noaptea, de acum și pentru totdeauna*; 4) Personal: *pe tine; pe Israel*. *Fred. J. Benskin* 1882.

Versetul 6. Nici cele mai puternice forțe de sub guvernarea lui Dumnezeu n-au voie să facă vreun rău celor care au încredere în El, mai degrabă trebuie să-i slujească.

1) Cuvântul lui Dumnezeu ne scapă de orice teamă superstițioasă; 2) Cuvântul ne face promisiuni care ne umplu cu încredere senină.

Versetul 7. Dumnezeu Însuși acționează în providență. 2) Providența Sa se adresează individului personal. 3) Ea se orientează în mod deosebit spre punctul central al personalității noastre, spre sufletul nostru.

Versetul 8. Cine? *DOMNUL*. Ce va face? *Te va păzi*. Când? *În ieșirile tale și în intrările tale, de acum*. Cât timp? *Pentru totdeauna*. Și eu? *Îmi voi ridica ochii și așa mai departe*.

1) Ceva schimbător: *ieșirea și intrarea*. 2) Ceva statornic: *DOMNUL te va păzi*.